

Stormen på søen

Da Jesus engang igen kom ned til kysten, samledes der så mange mennesker om ham. Han talte med dem og fortalte dem om Gud, der elskede dem. Han gjorde de syge raske igen og satte sig så også denne gang i Peters båd for at tale med folk. Men da det blev aften, var Jesus træt efter alt sit arbejde. Og stadig blev der ved at komme mennesker til ham. De vidste ikke, at Jesus var så træt, og de lod ham ingen ro og hvile få. Da sagde Jesus til Peter: "Nu sejler vi over til den anden side af søen."

Ovre på den anden side boede der nemlig ingen. Der var der kun bjerge. Så der kunne Jesus få hvilet godt ud. Og så gik turen ud over søen. Jesus lagde sig ned bag i skibet for at sove. Og disciplene talte ganske sagte for ikke at komme til at vække ham.

Til at begynde med var det det dejligste vejr.

Men da de var midt ude på søen, blev det helt anderledes. Hele himlen blev kulsort. Vinden tog ordentlig fat, og de små bølger blev kæmpestore af det. Bølgerne slog imod skibet, som om de ville slå det helt i stykker. Og vinden greb fat i skibet og kastede rundt med det. Disciplene blev så bange, for bølgerne slog flere gange ind over skibet. Sommetider var det helt under vand, og da så det ud, som om det var lige ved at synke. Og

hvis det skete, måtte de alle drukne i det dybe vand. Også Jesus.

Men hvad med Jesus? Ja tænk, han sov fra det hele.

Disciplene gik hen til ham.

De vækkede ham og råbte:

"Mester, hjælp os! Mester, vi drukner!"

Da vågnede Jesus. Han hørte

vinden hyle og bølgerne bruse,

men han blev ikke det mindste forskrækket over det.

Han spurgte bare: "Hvorfor er I da så bange? Jeg vil da ikke lade jer drukne."

Derpå rejste han sig. Han stod og så så bestemt på søen og vinden. Så sagde han: "Vær stille, vind! Og stille sø! Bliv rolige, siger jeg jer!" Og da blev det hele straks stille, helt stille. Vinden og bølgerne lagde sig lydigt ned for Jesus.

Og mens de nu sejlede videre frem over den stille, smukke sø, hviskede disciplene til hinanden: "Hvordan kan det dog gå til, at selv vinden og bølgerne lystre ham?"

Og ved sig selv tænkte de: "Når bare vor Herre Jesus er hos os, behøver vi aldrig være bange."

Kilde: Børnenes, Bibelbog, Anne de Vrides